

1) Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana błędnie zastosowała art. 36 ust. 9 trzeciej dyrektywy gazowej⁽¹⁾, zamiast zastosować art. 22 ust. 4 drugiej dyrektywy gazowej⁽²⁾. W rezultacie strona pozwana błędnie wydała zaskarżoną decyzję w formie decyzji wiążącej, zamiast w formie nieformalnego wniosku. Ponadto, mając na względzie termin przewidziany w art. 36 ust. 9 trzeciej dyrektywy gazowej, strona pozwana wydała zaskarżoną decyzję zbyt późno, gdyż zgodnie z drugą dyrektywą gazową pierwotny termin mógł zostać przedłużony tylko o jeden dodatkowy miesiąc. Wobec tego zaskarżona decyzja nie wywołuje żadnego skutku prawnego.

2) Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła jej uzasadnione oczekiwania, gdyż najpierw udzieliła jej precyzyjnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień co do tego, kiedy i w jakich okolicznościach notyfikowana decyzja czeskiego ministra przemysłu i handlu stanie się ostateczna, jednoznacznie potwierdzając później to zapewnienie, po czym, nieoczekiwanie, wydała zaskarżoną decyzję, niezgodną ze swymi wcześniejszymi oświadczeniami.

3) Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła traktaty oraz przepisy prawa odnoszące się do ich stosowania. W tym względzie twierdzi, że w zaskarżonej decyzji błędnie zastosowano prawo materialne. Strona skarżąca utrzymuje, że właściwe przepisy prawa materialnego, w świetle których Komisja powinna była przeprowadzić kontrolę notyfikowanej decyzji zawarte są w art. 22 drugiej dyrektywy gazowej. Komisja naruszyła zatem zasady pewności prawa oraz uzasadnione oczekiwania strony skarżącej.

4) Zarzut czwarty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, gdyż niesłusznie oddaliła wyjaśnienia przedstawione przez czeskie ministerstwo przemysłu i handlu, w świetle których strona skarżąca nie mogła i nadal nie może pozyskać na długi okres wiarygodnego partnera zgodnie z czeskimi uregulowaniami dotyczącymi alokacji zdolności magazynowych, mającymi zastosowanie zarówno czasie gdy strona skarżąca składała w ministerstwie wnioski o zwolnienie, jak i w chwili obecnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211, s. 94)

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57, polskie wydanie specjalne: rozdział 12, tom 2, s. 230 — 251)

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2011 r. — Éditions Jacob przeciwko Komisji

(Sprawa T-471/11)

(2011/C 305/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Éditions Odile Jacob SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciele: O. Fréget, M. Struys i L. Eskenazi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG-Greffe(2011) D/C(2011) 3503 z dnia 13 maja 2011 r. wydanej w sprawie COMP/M.2978 Lagardère/Natexis/VUP po wydaniu przez Sąd w dniu 13 września 2010 r. wyroku w sprawie T-452/04 Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji, w której to decyzji instytucja ta ponownie zatwierdziła status Wendel Investissement jako nabywcy aktywów zbywanych zgodnie ze zobowiązaniami zaciągniętymi w związku z decyzją Komisji z dnia 7 stycznia 2004 r. zezwalającą na przeprowadzenie koncentracji Lagardère/Natexis/VUP

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego braku możliwości wydania przez Komisję decyzji zatwierdzającej *ex post*, a ponadto z mocą wsteczną, nabycie przez Wendel w 2004 r. aktywów Editis. Skarżąca podnosi, że:

— działając w ten sposób i nie wyciągając wszelkich konsekwencji ze stwierdzonej przez Sąd bezprawności związanej z brakiem niezależności pełnomocnika, któremu powierzono nadzór nad tym zbyciem aktywów, Komisja naruszyła art. 226 TFUE oraz

— określając dzień 30 lipca 2004 r. jako datę wejścia w życie zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła zasadę niedziałania prawa wstecz, wbrew orzecznictwu Trybunału, które dopuszcza taką możliwość jedynie wyjątkowo i pod warunkiem, po pierwsze, że wymagają tego względy interesu ogólnego, oraz, po drugie, że uwzględnione zostały uzasadnione oczekiwania zainteresowanych. Skarżąca podnosi, że żaden z tych warunków nie został spełniony w niniejszym przypadku.

- 2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy prawnej dla wydania zaskarżonej decyzji spowodowanego tym, że decyzja Komisji z dnia 7 stycznia 2004 r. zezwalająca na przeprowadzenie koncentracji nie znajduje już zastosowania ze względu na stwierdzenie przez Sąd nieprzestrzegania przez Lagardère pewnych zaciągniętych przez nią zobowiązań.
- 3) Zarzuty trzeci i czwarty dotyczące popełnionych przez Komisję naruszeń prawa oraz oczywistych błędów w ocenie kandydatury Wendel, zarówno w 2004 r., jak i w nowej decyzji zatwierdzającej, a także popełnionych przez nią błędów związanych, po pierwsze, z uwzględnieniem przy wydawaniu zaskarżonej decyzji danych dotyczących okresu po dniu 30 lipca 2004 r., oraz, po drugie, z wybiórczym i częściowym uwzględnieniem tych danych.
- 4) Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy w szczególności ze względu na to, że wydając *ex post* decyzję zatwierdzającą z mocą wsteczną niezgodne z prawem zbycie aktywów oraz zatwierdzając nowego przedstawiciela, któremu powierzono zadanie polegające jedynie na sporządzeniu nowego raportu potwierdzającego status Wendel jako nabywcy zbywanych aktywów, Komisja obeszła cel art. 266 TFUE oraz rozporządzenia nr 4064/89 ⁽¹⁾, które przewidywało m.in. możliwość cofnięcia decyzji zatwierdzającej oraz ukarania podmiotów odpowiedzialnych za bezprawność, do której doszło.
- 5) Zarzut szósty dotyczący braku uzasadnienia ze względu na to, że zaskarżoną decyzję cechuje niewystarczający charakter uzasadnienia i jednocześnie jego wewnętrzna sprzeczność.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1; wersja scalona uwzględniająca sprostowania została opublikowana w Dz.U. 1990, L 257, s. 13; polskie wydanie specjalne: rozdział 08 Tom 01 s. 31 — 42).

Postanowienie Sądu z dnia 30 sierpnia 2011 r. — PASP i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-177/11) ⁽¹⁾

(2011/C 305/12)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011.